

попътна въ себе, паза се: да ли не би могъл? и унес сърдце
скачало; но цомъ съ погледъ до другия брън измори, цомъ црдо
бисерният води бездонни синами се отхродяват — нито задън
гърдите и безнадънността наситава. Безнадънността, а все пакъ
набъждатъ възможва и галамъ тѣ зората...

Возгъватъ, а цомъ разискрети мѣтъ на пурпурна зора
изъ тростини китъ црозръ, бисерна мръжа небъскии сводъ при-
буми и изъ свѣтави дрезгавити звѣзда зорнича црдитъ — зам-
ръжа вси гърди. Единъ мѣтъ — и цгасице всебъсно... Ама
пробуденитъ води припискватъ усойко Край тъмни брънове
и въ мѣхвежа си населиватъ небъскии сказаниѣ за онѣ цо
силъ не би имали...

И Никой не посметъ нѣщо мѣсто да се мръдне.

— Мѣтъ само! — мисли всеки.

И Нѣтъ въ смрада наситава за всеки, че всеки си равна.
И церо възгъватъ...

Ама цомъ дѣта зорнича црди погледъ мѣтъна и изъ потаитъ.
мѣтъна на вѣтреки Кривъ Младостъна цтворсн — свѣлокосъ
дѣва въ цѣка бѣла роба се сирѣтна въ водата и плавно понесе
Кривъ сродни брън.

Никой не повѣрва: измѣта цомъ се сѣвори. А на гърди за-
висае Като жинѣ се свѣва и оидити не дава. Най Невърситната,
мѣркова сѣтностъ! И Когато тѣ рѣка за цомъ въ цвѣта
цѣтъ цомъ радъ сѣта, но вѣкѣна: на цомъ! И Никой и по-
мѣтъ не цѣта.

Мѣтъ цѣвѣтъна замѣтна, но пакъ Никой не би.